

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΑΥΡΗΛΙΑΣ

Τα παρακάτω γεγονότα αναφέρονται όλα σε μία επιστολή που μου έστειλε μία νέα κόρη, η οποία κατοικεί στην ωραία πόλη του Σάν Ζοζέ. Η νέα αυτή μου είχε εντελώς άγνωστη και στην επιστολή της υπογράφεται απλώς: Αύρηλια—Μαρία. Μά ίσως αυτό νανε ψευδώνυμο. Πάντως το πράγμα δεν έχει καμιά σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι η καρδιά της φτωχής νέας γίνηκε κομμάτια από τις ατυχίες που την χτύπησαν. Κ' η δυστυχισμένη τάχει τόσο χαμένα με τις αντικρουόμενες συμβουλές των κακόβουλων φίλων και των δόλιων έχθρων, ώστε δεν ξέρει ποιά απόφασι να πάρη για να βγή από το λαβύρινθο των δυσκολιών, μέσα στον οποίο έχει μπλεξει, χωρίς ελπίδα σχεδόν να ξεμπλέξη ποτέ.

Μέσ' στην στενοχώρια της, λοιπόν, κατέφυγε σε μένα και στην επιστολή της με ίκετεύει να την καθοδηγήσω και να την συμβουλέψω, με μία εύγλωττία τόσο συγκινητική, που κι' ένα άγαλμα θά το έκανε να δακρύση...

Άκουστε τη θλιβερή της ιστορία:
Ήταν δεκάξη χρόνων — γράφει — όταν συνάντησε κι' αγάπησε μ' όλη τη φλόγα μιας ψυχής παθητικής, ένα νέο από το Πιού Τζέρσεϊ, ονομαζόμενο Ουίλλιαμσον Κάρουτερς, έξη - έφτά χρόνια μεγαλύτερό της.

Αρραβωνιάστηκαν με τη συγκατάθεσι συγγενών και φίλων και για ένα διάστημα, η ζωή τους κυλούσε αμέριμη κι' ευτυχισμένη, θά μπορούσε να πη κανείς. Νόμιζες πως η δυστυχία τους είχε ξεχάσει...

Μά, μία μέρα, η όψη της τύχης άλλαξε... Ο νεαρός Ουίλλιαμσον προσηλάθη από εύλογιά της πιο κακοήθους μορφής και όταν, ανέκτησε την υγεία του, το πρόσωπό του ήταν κατασημαδεμένο και κατατρυπημένο σαν κόσκινο. Έτσι έχασε την ωμορφιά του για πάντα.

Η Αύρηλια συλλογίστηκε στην αρχή να διαλύση τους αρραβώνες της μαζί του, μά, από οίκτο για το δυστυχισμένο μνηστήρα της, ανέβαλε το γάμο της για μερικούς μήνες, ελπίζοντας πως θά τον συνήθιζε στο μεταξύ.

Και πράγματι είχε αρχίσει να τον συνηθίζει κι' η παραμονή του γάμου τους έφτασε. Μά την ημέρα εκείνη ακριβώς, ο Ουίλλιαμσον, καθώς παρακολουθούσε το ανέβασμα στους αιθères ενός αεροστάτου, έπεσε σ' ένα πηγάδι κι' έσπασε το πόδι του, έτσι που αναγκάστηκαν να του το κόψουν από το γόνατο και κάτω.

Η Αύρηλια σκέφτηκε και πάλι να διαλύση τους αρραβώνες της, μά και πάλι ο έρωσ έθριάμβευσε κι' ο γάμος ανέβληθη για δεύτερη φορά, ούτως ώστε εντωμεταξύ να μπορέση να σκεφθή καλύτερα.

Μία καινούργια δυστυχία όμως χτύπησε το δυστυχισμένο αρραβωνιαστικό της. Έχασε το δεξί του χέρι από την ξαφνική έκρηξι ενός κανονιού, κατά τη διάρκεια της εθνικής εορτής και, σαν να μη έφθανε αυτό, έπειτ' από τρεις μήνες, έμπλεξε και το άλλο του χέρι σε μία ηλεκτρική μηχανή εν κινήσει, και κόπηκε κι' αυτό.

Η καρδιά της Αύρηλιας συντρίφτηκε σχεδόν έπειτ' από τις τελευταίες αυτές συμφορές. Δεν μπορούσε ή καλή νέα παρά να νοιώθη μία θαβειά θλίψη βλέποντας τον αγαπημένο της να την εγκαταλείπη κομμάτι προς κομμάτι. Συλλογίζόταν πως αν έξακολουθούσε αυτό το σύστημα του διαδοχικού ακρωτηριασμού του, σε λίγο δεν θάμενε τίποτε απ' αυτόν και δεν ήξερε τί να κάνει για να το προλάβη αυτό.

Μέσ' στη φριχτή της απελπισία, είχε αρχίσει να μετανοή, σαν ένας έμπορος που επιμένει σε μία υπόθεσι και χάνει κάθε μέρα και πιο πολλά, που δεν είχε παντρευτή τον Ουίλλιαμσον άμείως μετά την ανάρρωσί του από την εύλογιά, πριν ακόμα αρχίση να ύφίσταται τον τόσο ανησυχητικό αυτό ακρωτηριασμό.

Εντωμεταξύ πλησίαζε και πάλι η ημέρα του γάμου, μά ξαφνικά και πάλι ο ουρανός θόλωσε. Ο Ουίλλιαμσον αρρώστησε από έρσιοπελας, κι' όταν έγινε καλά είχε στραβωθεί εντελώς από το ένα του μάτι.

Οί συγγενείς κ' οί φίλοι της νέας, με τη βεβαιότητα, ότι εκείνη είχε δείξει πολύ περισσότερο γενναιοψυχία απ' όση μπορούσε κανείς ν' αξιώση απ' αυτή, επενέθησαν και άπαιτήσαν να διαλύση τους αρραβώνες της.

Μά, αφού δίστασε λίγο, η Αύρηλια, νικημένη απ' την απέραντη μεγαλοψυχία της καρδιάς της, είπε πως είχε σκεφθή καλά το ζήτημα κι' ότι δεν εύρισκε τίποτε το αξιόμιμμο στον Ουίλλιαμσον, ούτως ώστε να διαλύση τους αρραβώνες της μαζί

του. Έτσι ανέβαλε και πάλι την ημέρα του γάμου τους και πολύ σύντομα ο Ουίλλιαμσον έσπασε και το άλλο του πόδι.

Τόν υπέβαλαν λοιπόν σε νέα έγχειρησι κ' ήταν πολύ θλιβερή για τη νέα κόρη η ημέρα που είδε τους γιατρούς να παίρνουν με σεβασμό το σάκκο με το κομμένο του πόδι. Κ' η καρδιά της δοκιμάστηκε σκληρά, βλέποντας να χάνεται ένα κομμάτι ακόμα του μνηστήρος της. Έννοιωθε ότι το αντικείμενο της αγάπης της μικραίνει από μέρα σε μέρα, μά απάντησε και πάλι αρνητικά στις προτάσεις των δικών της να διαλύση τους αρραβώνες της.

Έλεος, λίγες μέρες πριν της ώρισμένης ημέρας για το γάμο, μία καινούργια δυστυχία ήρθε... Εκείνο το χρόνο, ένας μονολευκός άνθρωπος έπεσε στα χέρια των Ίνδων Έρυθροδέρμων, κι' αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Ουίλλιαμσον Κάρουτερς από το Πιού Τζέρσεϊ. Πήγαινε να δη τη μνηστή του, με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά, όταν έξαφνα έπεσε στα χέρια των Ίνδων, οί όποιοι του έγδαραν το τριχωτό μέρος του κρανίου. Ασφαλώς δε θά τον σκότωναν αν δεν τον άπελευθέρωνε εν' άπόσπασμα χωροφυλάκων. Έτσι σώθηκε, μά ο Ουίλλιαμσον καταριότανε την τύχη που τον άφηνε να ζήσει σε τέτοια χάλια...

Τώρα η Αύρηλια, έπειτ' απ' όλ' αυτά, θρίσκεται πολύ μπερδεμένη και δεν ξέρει τί να κάνει. Αγαπάει ακόμα το μνηστήρα της, όπως μου γράφει, — ή μάλλον αγαπάει ό,τι άπομένει ακόμα απ' αυτόν — μά η οικογένειά της έναντιώνεται στον γάμο της μαζί του. Ο Ουίλλιαμσον δεν έχει περιουσία κ' είναι έντελώς άνικανος για κάθε εργασία. Επίσης κ' η Αύρηλια δεν έχει προίκα αρκετή, ώστε να μπορέσουν να ζήσουν κ' οί δυο άνετα... Βρίσκεται η δυστυχισμένη σε μία σκληρή στενοχώρια και με ρωτάει μ' αγωνία στην επιστολή της:

«Τί πρέπει να κάνω;»

Αυτό όμως είν' ένα πολύ λεπτό πρόβλημα. Είν' ένα πρόβλημα, απ' τη λύσι του όποιου θά εξαρτηθή η μύρα μιας γυναίκας

•••••
••••• Έκυκλοφόρησε εις κομψόν τόμον και επί έκλεκτου χάρτου το «Γκιουλιστάν», ή θαυμασία ποιητική συλλογή του Πέρσου ποιητού Σααντή, κατά μετάφρασιν του ποιητού κ. Μιχ. Αργυροπούλου.
••••• Οί έπιθυμούντες να το άποκτήσουν έκ του έσωτερικού, πρέπει να άποστείλουν εις τα γραφεία του «Μπουκέτου» δραχμάς 40 και θά το λάβουν έλεύθερον ταχ. τελών.
••••• Με την ίδιαν τιμήν των 40 δραχ. και τα ταχυδρομικά άποστέλλεται το βιβλίον και εις το έξωτερικόν.
•••••

και των δύο τρίτων σχεδόν ενός άνδρός. Φαντάζομαι πως θ' άνελάμβανα μία πολύ σπουδαία εύθύνη αν άπαντούσα κατηγορηματικά.

Γι' αυτό, θά προσπαθήσω να πω απλώς τη γνώμη μου.

Πόσο τάχα θά στοίχιζε για να ξαναγίνη ο Ουίλλιαμσον άρτιος; Αν ή Αύρηλια μπορή να ύποστή αυτή τη δαπάνη, ως άγοράση για τον ακρωτηριασμένο μνηστήρα της πόδια και χέρια ξύλινα, ένα

γυάλινο μάτι και μία περρούκα, για να τον κάνει παρυσιασίμο. Άς του δώση τότε ένενηντα ήμερών προθεσμία, χωρίς άνάβολη και, αν στο διάστημα αυτό, δεν σπάση και το κεφάλι του, ως ριψοκινδυνεύση να τον παντρευτή. Νομίζω ότι, κάνοντας το αυτό, δεν διατρέχει όπωσδήποτε μεγάλο κίνδυνο.

Αν ο μνηστήρ σας, δεσποινίς Αύρηλια, ύποκύψη πάλι στον άλλόκοτο πειρασμό που έχει να τσακίζη κάτι από τον έαυτό του κάθε φορά που του παρουσιάζεται εύκαιρία, το προσεχές του τσάκισμα θά είνε χωρίς άλλο θανάσιμο και τότε, είτε τον έχετε παντρευτή, είτε όχι, θά ήσυχάσετε μία για πάντα. Αν τον έχετε παντρευτή, τά ξύλινα πόδια του και τ' άλλα αντικείμενα που θά του έχετε άγοράσει για να τον συμπληρώσετε, θά ξαναγυρίσουν στη χήρα του, κι' έτσι δεν θά χάσετε τίποτε, εκτός από το τελευταίο ζωντανό κομμάτι ενός συζύγου τιμίου και δυστυχισμένου.

Δοκιμάστε αυτή την τύχη, δεσποινίς, σκέφτηκα πολύ σχετικώς, είνε ή μόνη λογική άπόφασις. Ασφαλώς ο μνηστήρ σας θά έκανε καλά να σπάση πρώτο-πρώτο το κεφάλι του. Μά, αφού διάλεξε μία άλλη μέθοδο, άποφασισμένος να διατηρήση τον έαυτό του όσο μπορούσε περισσότερο, νομίζω ότι δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε, γιατί έκανε αυτό που του άρεσε πιο πολύ... Πρέπει μόνο να προσπαθήσουμε να έπωφεληθούμε απ' τά γεγονότα, χωρίς να έχουμε την παραμικρή μνησικακία εναντίον του.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, της τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίες, Γραφεία «Μπουκέτου», οδός Λέκκα 7, Αθήναι.